

— Добръ всичко, Марійке, но сега ще вечерямы заедно! Азъ ще пия на твоето здравіе и ще ти помолитствамъ единъ добръ мжжъ... Такъвъ, какъвто ты сама бы го пожелала! Кажи ми нѣщо за това!

— Това ми е невъзможно, Германе, защото за това азъ никога още не съмъ помислила.

— Какъ, никакъ? Никога? възрази Германъ, като почна да яде съ земледѣлческж охотж, но като въ сжщото время отрѣзваше най добрытъ откъсы да ги принесе на другаркжтъ си, която упорито ся отказа да приѣмне и ся задоволи само съ нѣколко кестене. Кажи ми, моля ты ся, Марійке, приповтори той като гледаше чи тя не мисляше да му ся отговори, ты не ли си още мислила за женидбж? Ты си вече на възраст, при всичко това!

— Може бы, каза тя; но азъ съмъ много бѣдна. Треба поне до пятстотинъ франка (2,000 гроша) за да ся задоми чловѣкъ, а азъ треба да работя пять или шесть години за да ги сбера!

— Бѣдна дѣвойке! Желалъ быхъ да бы ми далъ дѣдо ми Морисъ пятстотинъ франка за да ти ги подаря.

— Да мя прощавашъ, Германе. Така, какво бы помислилъ, какво бы казалъ свѣтътъ за мене?

— Какво искашъ да каже? Всички знаятъ